

§. 101. *Богъ открыва на Самуила наказаніето,
което готви на Илій.*

Една нощъ, когато Илій лежѣше на одъртътъ си, Господъ повика Самуила; а той като мыслѣше че Илій го вика, затече са при него и рече: ето дойдохъ защо ма повика. — А Илій му отговори: Не съмъ та выкалъ, сынко! Върни са на лѣгло то си. — Туй сѣщото станѣ и вторый и третій пѣтъ. Найподирь Самуилъ, по съвѣтътъ на священникътъ, отговори на Господа, като го повика и четвъртый пѣтъ: думай Господи; защото слугата ти слуша. — Тогази Богъ дума на Самуила: „Азъ ще докарамъ на Иліевътъ домъ таквызи злины, щото да са ужаси който гы чуче; защото той станѣ безмѣрно снисходителенъ къмъ сыноветъ си, и търпи лошевинытъ имъ съ голѣмо равнодушіе.“ (Царст. Я. г. 1—14.).

§. 102. *Самуилъ открыва на Илій, което му
Богъ каза.*

Слѣдъ туй Самуилъ сна до сутрината. Като станѣ отъ лѣгло то си, отвори вратата на скиніята, както обыкновенно правѣше: но са убоа да обечи на священникътъ Божіи думы. Но Илій като го повика, рече: „Моля ти са, чедо, да ми обечишъ което ти рече Богъ, и да не скриеши отъ мене нищо отъ туй, което ты чу.“ — Самуилъ послуша повелѣніето на священникътъ и му приказа сичкытъ Божіи думы. А Илій рече: Той е Господъ; нека стори каквото благоволи. (Царст. Я. г. 15.).